

# ΕΦΗΜΕΡΙΣ

# ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ



ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΒΡΑΧΙΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΑ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ, 1888. ΑΡΙΘ. 252.

Χυδρ. έτης. έν Ελλάδα Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ,

Είς οὐδένα, πλην τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἄνευ προπληρωμῆς.

» » » Ἐξωτερικῆ φρ. 2. Ἐν ὁδῷ Σταδίου ἀριθ. 39.

## Ο ΔΟΥΡΕΙΟΣ ΙΠΠΟΣ.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστάνει τὸν κολοσσιαῖον ἐκεῖνον ἵππον, τὸν ὁποῖον οἱ κατὰ τῆς Τρωάδος πολεμῶντες Ἕλληνες κατασκεύασαν, καὶ εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ ὁποῖου ἐνέκλεισαν τοὺς ἀνδρειοτέρους τῶν ἥρωας.

Τὸν ἵππον τοῦτον οἱ Τρῶες, χωρὶς νὰ ὑποπτευθοῦν τὴν ἀπάτην τῶν Ἑλλήνων ἐμβασαν εἰς τὴν πόλιν χαλάσαντες μέρος τοῦ τείχους αὐτῆς καὶ τὸν ἔθεσαν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, εἰς τὴν ὁποῖαν ἦτο ἀφιερωμένος, καὶ ἐπεδόθησαν εἰς συμπόσια καὶ χαρὰς Ἄλλὰ τὴν νύκτα οἱ ἐφεκλεισμένοι ἥρωες ἐξήλθον καὶ ἤνοιξαν τὰς πύλας. Οἱ δὲ ἀναχωρήσαντες μὲν πλοῖα Ἕλληνες ἐπέστρεψαν καὶ ἐπέπεσαν κατὰ τῆς πόλεως, περάσαντες ἐν στόματι μαχαίρας τοὺς κατοίκους αὐτῆς. Τὴν ἱστορίαν τοῦ Τρωικοῦ πολέμου μὲ ὅλας τὰς περιπετείας του ἐξέθηκεν ὁ Ὅμηρος ἐν τῇ Ἰλιάδι του, τῆς ὁποίας μετέφρασεν εἰς τὴν ὁμιλουμένην Ἑλληνικὴν μετάφρασιν ἐπιτυχῶς ὁ παρ' ἡμῶν διαπρεπὴς τυπογράφος Δ. Κωνσταντινίδης πρὸς γνώσιν τοῦ λαοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ συνίσταται τὴν μετάφρασιν ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων.

κῆπον τοῦ Χριστοῦ, ὅπου δὲν ὑπάρχει πόνος, ἀσθένεια, θάνατος, ἀλλ' ἀδιάκοπος χαρὰ καὶ εὐδαιμονία, διὰ χάριν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων μὲ τὸ φύλλον τοῦτο κλείει τὸ 20<sup>ον</sup> ἔτος τῆς ἡλικίας της. Ὁ δὲ συντάκτης αὐτῆς, ὅστις καθ' ἕλα ταῦτα τὰ ἔτη ἀφιλοκερδῶς ἐργάσθη δι' αὐτῆς πρὸς τὸ καλὸν τῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος Ἑλληνοπαίδων, οὐδεὶς κόπου φεισθεὶς ὅπως καταστήσῃ τὸν μικρὸν τοῦτον φίλον τῶν παιδίων καὶ ἐν γένει τῆς οικογενείας ὠφέλιμον ὑπὸ διανοητικὴν, ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν ἐποψίν, χαίρει μὲν ἀφ' ἐνός, διὰ τὰς πανταχόθεν ἐκφραζόμενας εὐαρεσκείας καὶ ἐπαίνους, ἀλλὰ λυπεῖται, ἀφ' ἐτέρου διότι οἱ συνδρομηταὶ της δὲν κατέβαλον εἰσέτιτὰς ἀπαιτούμενας προσπάθειας πρὸς αὐξάνειν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνδρομητῶν αὐτῆς.



Ὁ Δούρατος Ἴππος

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ  
THE 25. ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.

Ἀγαπητοὶ φίλοι!

Ὁ οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ κατὰ τὴν ἀπειρον ἀγάπην του διεκπεραίωσε καὶ πάλιν ἡμᾶς διὰ τῶν ποικίλων περιπετειῶν ἐνὸς ἄλλου ἔτους εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, καθ' ἔσον γνωρίζομεν, ἐξ ἔλων τῶν μικρῶν μας φίλων δύο μόνον ἐκατέστησαν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, καὶ οἱ δύο ἀγαπητοὶ καὶ προσφιλεῖς εἰς τὸν συντάκτην τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων, καὶ οἱ δύο εὐφρῶστοι καὶ ὑγιεῖς, παρέχοντες ἐλπίδας μεγάλας ὄχι μόνον μακράς, ἀλλὰ καὶ καλῆς καὶ χρησίου ζωῆς. Ἡ μόνη παρηγορία, τὴν ὁποίαν καὶ γονεῖς καὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι δύνανται νὰ ἐχῶσιν εἰς τοιαύτας περιστάσεις, εἶναι ἡ πεποιθήσις ὅτι τὰ τρυφερά ταῦτα φυτὰ μετεφύτεθησαν ἀπὸ τῆς γῆς ταύτης τῶν θλίψεων καὶ τῆς ἀμαρτίας εἰς τὸν οὐράνιον

ἤδη ἔχει. Ἐφημερίς, ἡ ὁποία παρ' ἡμῶν εἰναι ἡ μόνη ἀξία τοῦ ὀνόματος, τὸ ὁποῖον φέρει, καὶ πράγματι ἀναγκαῖα δι' οικογενείας, καὶ παιδία, στερούμενα ἄλλων τοιοῦτων ἀναγνωσμάτων, ἔπρεπε νὰ παρέχῃ κάτι τι καὶ εἰς τὸν συντάκτην της καὶ οὐχὶ μετὰ δυσκολίας νὰ ἀπαντᾷ καὶ τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα ἔξοδα, τῆς τυπώσεως, χάρτου, εἰκόνων, ταχυδρομείου, καὶ διανομῆς. Ἐκτὸς τούτων ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων διὰ τὸ εὐτελεῖς τῆς συνδρομῆς ἔπρεπε νὰ ἦναι εἰς τὰς χεῖρας παντὸς παιδιοῦ γνωρίζοντος νὰ ἀναγινώσκῃ, Δέκα λεπτά κατὰ μῆνα καὶ αὐτὸ τὸ πτωχότατον παιδίον ἠμπορεῖ νὰ οικονομῆσῃ καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ κάμνη πᾶν παιδίον θέλον νὰ μάθῃ νέα καὶ ὠφέλιμα πράγματα καὶ νὰ ὀδηγηθῇ εἰς τὴν εὐσεβειαν καὶ τὴν ἀρετὴν.

Ἐχῶν ὑπ' ὄψει ὅλα ταῦτα τὰ προσόντα τῆς Ἐφη-

μερίδος τῶν Παιδῶν ὁ συντάκτης τῆς ἐλπίζει ὅτι κατὰ τὸ ἔτος, εἰς τὸ ὅποιον ἐντὸς ὀλίγου εἰσερχόμεθα, ἕκαστος τῶν ὑπαρχόντων συνδρομητῶν θὰ προσπαθήσῃ νὰ προσέσῃ εἰς τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν ἕνα τουλάχιστον νέον συνδρομητὴν. Ἐάν τοῦτο γένη ὁ συντάκτης τῆς θέλει δυνηθῆ νὰ κάμῃ διαφόρους βελτιώσεις, τὰς ὁποίας δι' ἑλλείψιν μέσων ἀδυνατεῖ.

Εὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν ὅτι ἡ δευτέρα σειρά τῶν Παιδικῶν Δηγημάτων ἐφθασεν ἐπὶ τέλους εἰς Ἀθήνας. Διὰ τὴν ἡμετέραν δὲ συνετιχῆς εἰς τὰς ὑποσχέσεις τῆς ἡ Ἐφ. τῶν Παιδῶν θέλει δώσει δωρεάν, ὡς ὑποσχέθη, τὰ ὑπόλοιπα 4 φυλλάδια εἰς τοὺς συνδρομητὰς τοῦ 1887 τοὺς δικαιωμένους κατὰ τοὺς ἐν τῷ προγράμματι τοῦ ἔτους ἐκείνου ἔρους. Ἀπὸ δὲ τῆς πρώτης Ἰανουαρίου 1889 τὰ Παιδικὰ Δηγήματα θὰ στέλλωνται δωρεάν εἰς μόνον τοὺς προμηθεύοντας ἕνα νέον συνδρομητὴν, οἱ λοιποὶ θὰ πληρώνουν 40 λεπτά δι' ἕκαστην σειράν συνισταμένην ἐξ 8 φυλλαδίων.

Εἰς τοὺς προπληρώνοντας δι' ἑλὸν τὸ ἔτος ἡ Συνταχὴς ὑπόσχεται νὰ δώσῃ τὰ 8 φυλλάδια, ὅταν ἐκαστὴ σειρά ἐκτυποῦται ἐν Λονδίῳ, διότι πιθανὸν νὰ ἀργοπορήσῃ, ὡς συνέβη μὲ τὴν δευτέραν ταύτην σειράν.

Ταῦτα ἀνακοινῶναι ὁ Συντάκτης τῆς Ἐφ. τῶν Παιδῶν εἰς τοὺς μικροὺς φίλους αὐτῆς καὶ αὐτοῦ, ἐλπίσεται εἰς πάντας καλὴν ἐντάμωσιν κατὰ τὴν πρωτοχρονίαν.

## Η ΧΑΪΔΗ

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον).

«Ὁ τέκνον, τέκνον! ὁποίας εὐλογίας μὲ φέρεις!» ἐφώνησεν ἡ κυροῦλα, ψηλαφοῦσα τὰς φρατζόλαις, τὰς ὁποίας ἔρριπεν εἰς τὴν ποδιάν τῆς ἡ Χαϊδῆ, «ἀλλὰ ἡ μεγίστη ἀπὸ ὅσας εἰσαι σὺ αὐτὴ!» Χαϊδεύουσα δὲ ἐκ νέου τὴν κόμην τῆς καὶ τὰς παρειὰς τῆς, ἐπρόσθεσεν, «Ὁμίλησε, Χαϊδῆ μου, ὠμίλησε, διότι πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ ἀκούσω τὴν φωνὴν σου!» Οὕτως ἡ Χαϊδῆ τῆς εἶπε πόσον ἐφοβέτο μήπως δὲν θὰ τὴν εὑρίσκε ζωντανήν, καὶ πῶς ἐνόμιζεν ὅτι αἱ φρατζόλαις θὰ τὴν ὠφελοῦσαν πολὺ.

Τοῦ Πέτρου ἡ μητέρα ἐμβῆκεν εἰς τὴν καλύβην ἐν τῷ μεταξύ καὶ δι' ὀλίγας στιγμὰς ἔμεινεν ἀκίνητος, ἔπειτα ἐφώνησεν, «Εἶναι τῷ ὄντι ἡ Χαϊδῆ; Δὲν μ' ἀπατοῦν οἱ ὀφθαλμοὶ μου;»

—Μάλιστα, θεῖτσα;—ἐκραζεν ἡ Χαϊδῆ τρέξασα πρὸς αὐτήν. Ἐγὼ εἶμαι ὀλοκλήρος!

—Καὶ τί ὠραία φορέματα! τί καπέλο! τί πόλκα! ὅλα αὐτὰ ἰδικὰ σου εἶναι, Χαϊδῆ;

—Βεβαιώτατα, θεῖτσα. Ὁ καλὸς κύριος Σήσμαν τὰ ἠγάρασε δι' ἐμέ, κατὰ παρακίνησιν τῆς ἀγαπητῆς Κλάρας, τῆς θυγατρὸς του. Ἀλλὰ τὸ καπέλο ἐγὼ δὲν χρειάζομαι καὶ ἠμπορεῖς νὰ τὸ πάρῃς σὺ. Ἐγὼ δὲν θὰ τὸ φορέσω.—Ἐγὼ τὸ παλαιὸν μου καπέλο, τὸ ὅποιον ἐφύλαξα. Ἰδοὺ το. Αὐτὸ θὰ φορέσω.» Ἡ Χαϊδῆ ἐνθυμείτο τί

τῆς εἶπεν ὁ παπποῦς τῆς, ὅταν ἀνεχώρησε διὰ τὸ Φράγκφορτ, ὅτι δὲν θὰ ἤθελε νὰ τὴν κυττάξῃ ἂν ποτε ἐπέστρεφε φοροῦσα καπέλο μὲ πτερὰ, καὶ λοιπὸν ἐφύλαξε τὸ παλαιὸν τῆς καπέλο, διὰ νὰ παρουσιασθῇ μὲ αὐτὸ εἰς τὸν παπποῦ τῆς. Μὲ ὅλας δὲ τὰς προτροπὰς καὶ ἐπιπλήξεις τῆς θεῖτσας, ἔμεινεν ἀκλόνητος εἰς τὴν ἀπόφασίν τῆς.

Μετὰ τοῦτο ἔβγαλε τὸ ὠραῖον φόρεμά τῆς καὶ περιδέσασα τὸ κόκκινόν τῆς σάλι τριγύρο εἰς τὸ μεσοφόριό τῆς μὲ τὰ ἀνοικτὰ μανίκια, ἠτοιμάσθη διὰ τὸν παπποῦ τῆς. Ἡ ὁδὸς, ὡς γνωρίζουσιν οἱ ἀναγνώσται μας, ἦτο ἀνωφερὴς, ἀλλ' ἡ ἀπόστασις δὲν ἦτο μακρὰ, καὶ ἠμποροῦσε νὰ ὑπάγῃ φέρουσα μαζὺ τῆς καὶ τὸ πολὺτιμον δέμα καὶ πανερίον τῆς. Ἀφοῦ δὲ ἀπεχαιρέτισε τὴν κυροῦλα καὶ τὴν θεῖτσαν ἐξεκίνησε διὰ τὸν παπποῦ!

Ἡ ὄψις τῶν ὀρέων κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καθίστα τὴν ἀνάβασιν πολὺ εὐχάριστον. Ἡ Χαϊδῆ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἀνεγεννᾶτο! Τόσον εὐτυχὴς ἦτο εἰς τὰ βουνὰ τῆς πατρίδος τῆς! Ἐπὶ τέλους ἐφθασεν εἰς τὴν ποθητὴν καλύβην, ὅπου εὔρε τὸν γέροντα παπποῦ τῆς καθήμενον καὶ ἀναγινώσκοντα. Πρὶν δὲ ἐνοήσῃ τὴν ἐλευσίαν τῆς, ἡ Χαϊδῆ ἐβρίβη εἰς τὸν τράχηλόν του καὶ τὸν κατεφίλει, κλαίουσα ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ κράζουσα, «παπποῦ! παπποῦ! παπποῦ!»

Ὁ γέρον ἐφάνη κατ' ἀρχὰς ὡς ἀποσβολωθεὶς, καὶ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἔμεινεν ἀκίνητος, ἀμέσως ὁμως συνῆλθεν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως καὶ ἤρχισε νὰ σακρῆ ἀπὸ χαρᾶν, λέγων, «Ἐπέστρεψας λοιπὸν πάλιν εἰς τὸ σπῆτι μας, τέκνον! Πῶς καὶ διατί τόσο γρήγορα; Μήπως σὺ ἀπέβαλαν οἱ κύριοί σου διὰ καμμίαν ἀταξίαν;»

—Ὁχι, ὄχι, παπποῦ.—Ἀπεναντίας ἦσαν ὅλοι πολὺ καλοὶ εἰς ἐμέ—μάλιστα δὲ ἡ κ. Κλάρα καὶ ἡ κυροῦλα Σήσμαν, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἠμποροῦσα πλέον νὰ κρατήσω τὴν καρδίαν μου.—Ἦθελα νὰ ἐπιστρέψω νὰ σὰς ἴδω, τί κάμνετε, καὶ πῶς ἀπερνᾶτε, καὶ ὁ κ. Σήσμαν μὲ ἔστειλε μὲ εὐχαρίστησιν νὰ σὰς ἴδω, διότι ὁ ἰατρός εἶπεν ὅτι ἂν ἔμεινα ἐκεῖ, θὰ ἀπέθνησκον ἀπὸ μίαν ἀσθένειαν τὴν ὁποίαν οἱ γιατροὶ ὀνομάζουν, *ροσταλγία*. Ἰσως γράφει περὶ αὐτοῦ ὁ κ. Σήσμαν εἰς τοῦτο τὸ γράμμα, ὅπου μοι ἔδωκε διὰ σέ, παπποῦ. Ἰδοὺ λάβε το καὶ ἀνάγνωσέ το. Ταῦτα εἰπούσα ἐνεχείρισεν εἰς τὸν παπποῦ τῆς τὴν ἐπιστολὴν μὲ τὸ δεματάκι, τὸ ὅποιον εἶχεν ἤδη βάλει εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ πανεριοῦ τῆς.

—Τοῦτο εἶναι διὰ σέ, Χαϊδῆ,—εἶπεν ὁ γέρον, θέσας τὸ δεματάκι εἰς τὰς χεῖρας τῆς Χαϊδῆς. Ἐπειτα ἀνέγνωσε σιωπηλῶς τὴν ἐπιστολὴν, καὶ μετὰ τοῦτο ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Χαϊδῆς εἰς τὴν

ιδιάν του και την ήρωότησε, «Δὲν θέλεις νὰ πῆς ὀλίγον γάλα μὲ ἐμέ;» Μάλιστα, παπποῦ—ἀλλὰ πάρε τὸ δεματάκι—εἶναι γιὰ σέ.

—Ὁχι, τέκνον μου—αὐτὸ περιέχει χρήματα γιὰ σέ—ν' ἀγοράσῃς μίαν νέαν κλίνην καὶ φορέματα ἀρκετὰ διὰ πολλὰ ἔτη.

—Δὲν ἔχω χρεῖαν ἀπὸ χρήματα, παπποῦ—ὅσον διὰ κλίνην ἤξευρες ὅτι ἔχω μίαν ἐκαὶ ἐπάνω—κυτάξασα πρὸς τὸ μέρος ὅπου συνειθίζε νὰ κοιμάται πρὶν ὑπάγῃ εἰς τὸ Φράγκφορτ. Καὶ φορέματα δὲ μὲ ἔδωκε τόσα πολλὰ ἡ κ. Κλάρα, ὥστε ἐπὶ πολλὰ ἔτη δὲν θὰ χρειασθῶ νὰ ἀγοράσω νέα.

—Λάβε τα μόνον τοῦτο, καὶ φύλαξέ τα εἰς τὸ συρτάρι. Ἴσως σὲ χρειασθοῦν καμμίαν φοράν.

Ἡ Χαϊδὴ ὑπήκουσε καὶ ἔτρεξε νὰ κρύψῃ τὸ δεματάκι της εἰς τὸ συρτάρι. Κατόπιν ἐπῆγε νὰ ἴδῃ τὸ παλαιὸν της κρεβάτι, ἀλλὰ εὔρε τὸ μέρος ἄδειον, διότι ὁ παπποῦ εἶχε τὸ μετακινήσει εἰς ἄλλο μέρος.

—Ὁ δαίμωνος εἶναι ἕτοιμος, Χαϊδὴ, ἠκούσθη ὁ παπποῦς νὰ εἴπῃ μετ' ὀλίγον. Ἡ δὲ Χαϊδὴ ἔτρεξε καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸ συνειθισμένον σκαμνάκι της. Ὁ γέρον εἶχε θέσει ἐπὶ τῆς τραπέζης γάλα καὶ τυρί, καθὼς ἐσυνειθίζεν, ἡ δὲ Χαϊδὴ ἐδείπνησε μὲ πολλὴν ὄρεξιν, καὶ ἔτοποθέτησε τὰ ἀγγεῖα εἰς τὸ μέρος των, ἀφοῦ τὰ ἐκαθάρισε παστικῶς.

Μόλις δὲ εἶχε τελειώσει τὴν ἐργασίαν της καὶ ἠκούσθη τὸ γνωστὸν σφύριγμα τοῦ Πέτρου, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τὴν Χαϊδὴν νὰ τρέξῃ εἰς τὴν θύραν, καὶ νὰ φωνάξῃ εἰς τὸν Πέτρον, ὅστις κατήρχετο ἀπὸ τὰ ὕψη μὲ τὰς αἰγὰς του, «Πέτρε! Πέτρε! Καλὴ ἑσπέρα; Πέτρε! Ὅταν δὲ ὁ Πέτρος ἐπλησίασεν, ἡ Χαϊδὴ ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθη. Αἱ αἰγὰς τοῦ παπποῦ της τὴν ἀνεγνώρισαν ἀμέσως καὶ ἤρχισαν νὰ τρίβωνται ἐπάνω της καὶ νὰ τῆς γλείφουν τὰς χεῖρας, χαίρουσαι κατὰ τὸ φαινόμενον διότι τὴν ἐπανεβλεπον.

—Ὁ δυστυχὴς Πέτρος ἔμεινεν ὡς ἀπολιθωμένος.—Τόσον ἀνέλπιστος καὶ ἀπροσδόκητος ἦτο ἡ παρουσία τῆς Χαϊδῆς, ὥστε ὁ δυστυχὴς ἐξελίσθη καὶ δὲν ἤξευρε τί νὰ εἴπῃ. Εὐθύς ὅμως συνῆλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὴν ἐδεξιόωθη σὰν καλὸς ἐξάδελφος.

—Λοιπὸν αὔριον θὰ ἔλθῃς μαζί μου ἐπάνω εἰς τὸ βουνὸ μὲ τὰς αἰγὰς;

—Ὁχι αὔριον, διότι ὑπεσχέθην νὰ ὑπάγω εἰς τῆς κυρούλας, ἀλλὰ μεθαὔριον χωρὶς ἄλλο.

—Πόσον χαίρω, Χαϊδὴ, ὅτι ἐπέστρεψες ὀπίσω ἐδῶ! Ἡμῖν ὀλομόναχος ὄλον αὐτὸν τὸν καιρὸν, καὶ πάντοτε ἐσυλλογιζόμεν διὰ σέ.

—Εὐχαριστῶ, Πέτρε,—εἶπεν ἡ Χαϊδὴ—ἀλλ'

εἶναι καιρὸς νὰ ὑπάγω εἰς τὸν παπποῦ—ὄθεν καλὴν νύκτα καὶ αὔριον καλὴν ἀντάμωσιν.

Τὴν Χαϊδὴν ἠκολούθησαν αἱ δύο αἰγὰς τοῦ παπποῦ γλείφουσαι τὰς χεῖρας της καὶ μετ' ὀλίγον ἔφθασαν εἰς τὴν καλύβην του. Ἐκεῖ ἡ Χαϊδὴ εὔρε τὴν παλαιὰν της κλίνην ἐστρωμένην ὡς πρότερον καὶ ἑτοιμὴν διὰ ὕπνον. Ἀφοῦ δὲ ἐκαλονόκησε τὸν παπποῦ ἀνέβη καὶ ἐπλαγίασε καὶ μετ' ὀλίγον ἐκοιμάτο ὕπνον βαθύν. Ἀλλ' ὁ γέρον δεκάμισ ἐσηκώθη καὶ ἀνέβη εἰς τὴν κλίμακα, διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ἡ Χαϊδὴ ἐκοιμάτο καλά. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Σῆσμαν τὸν ἐφόβησεν, ἀλλ' ἡ Χαϊδὴ ἐκοιμάτο ὡς ἀρνάκι πλησίον τῆς μητρὸς του, δὲν ἐσηκώθη δὲ παρὰ ἀφοῦ εἶχεν ἀνατεῖλει ὁ ἥλιος ἀρκετὰ.

(Ἀκολουθεῖ.)

#### ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΤΟΝ ΜΪΑΜΙΑ ΤΗΣ.

—Γιατί μικρὴ παιδοῦλά μου, στὸ πέλαγο βυθίζεις τὴ ζωηρὴ σου τὴ ματιὰ  
Κι' ἄλλοτε μὲν χαμογελάς ἄλλοτε, δὲ δακρῶζεις;  
Γιατ' ἡ μικρὴ σου ἡ καρδιά

Πάλλει στὸ στήθος δυνατὰ; μὲ τὴ μικρὰ Λιλίνα  
ὅπου κρατεῖς στὴν ἀγκαλιά,  
Γιατὶ δὲν παίζεις, δὲν γελάς; τί ἔκαμες ἐκεῖνα  
τὰ τόσα χάρδια καὶ φιλιά;

Γιατὶ νὰ ζωγραφίζεται στ' ὄρατὸ πρόσωπό σου  
ἀνησυχία μυστικὴ,  
Καὶ πάλι νὰ φωτίζεται τ' ἀθῶο μέτωπό σου  
ἀπὸ ἐλπίδ' ἀγγελικὴ;

Πῶς ξύπνησες τόσο πρωΐ; ὁ ἥλιος ἀκόμα  
δὲν καταχρύσωσε τὴ γῆ,  
Καὶ μόλις τώρα φάνηκε στοῦ οὐρανοῦ τὸ δῶμα  
ἡ ῥοδοδάκτυλος αὐγή;

Ἦέ μου γιατί τόσο ἄνωρίς στὸ παραθύρι μένεις  
ἀνήσυχη καὶ χαρωπὴ;  
Μὴ ὁμοίον σου ἄγγελον νὰ ἔλθῃ περιμένης,  
τὴν καλημέρα νὰ σοῦ ἴπῃ;

Ἡ μὴ νεράιδα ἰλόχαρη ἀπόψε στ' ὄνειρό σου  
ἦλθε μὲ πάτημα ἑλαφρὸ  
Καὶ σοῦ ἴπε πῶς θὰ τὴν ἴδῃς ἀπ' τὸ παραθύρό σου  
νὰ παίζ' ἀπάνω στὸν ἀφρό;

—Δὲν περιμένω ἄγγελο, ἡ κόρη ἀπεκρίθη,  
οὔτε νεράιδα γαλανή.  
Ἄν ἡ καρδιά μου δυνατὰ κτυπᾷ μέσα στὰ στήθη,  
ἄλλο τὴν κάνει νὰ πουῖ.

Λείπ' ὁ μπαμπάς μου, πρό πολλοῦ, στὰ ξένα ταξιδεύει  
καὶ σὰν θαλάσσιο πουλί  
Μ' ἀέρας καὶ μὲ κύματα μερόνυχτα παλεύει,  
γιατὶ μᾶς ἀγαπᾷ πολύ.

Μὰ τώρα θάρθη ἔγραψε, κ' ἐγὼ τὸν περιμένω,  
γι' αὐτὸ πρῶτ' ἐδῶ  
Ἄνήσυχ' ἀνυπόμονη στὸ παραθύρι μένω.  
Ἄχ, θέλω πρῶτῃ νὰ τὸν δῶ!

7/16

ΚΡΥΣΤΑΛΙΑ ΧΡΥΣΟΒΕΡΓΗ-

Ποῦ τρισένδοξο μ' ἐσένα  
μᾶς ἐνώνει παρελθόν,  
Μεγαλεῖα περασμένα  
εἰς τὴν γῆν τῶν Πλαταιῶν.

Ποῦ στὴ μητρικὴ σου ἀγκάλῃ  
μετὰ χρόνους συμφορῶν  
Ἦλθαμ' εὐτυχεῖς καὶ πάλιν,  
Χαῖρε πόλις Ἀθῶν.



Περιμένει τὸν μπαμπᾶ τῆς.

**ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ  
ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ.**

Χώρα αἰωνία τῆς Παλλάδος  
χώρα δόξης, θαυμαστή,  
Ἰερά πόλις τῆς Ἑλλάδος,  
τῆς Ἑλλάδος κορυφή.

Σὺ ποῦ ἐστάθης τῆς σοφίας  
πρῶτη, ἀθάνατη πηγή.  
Μήτηρ τῆς ἐλευθερίας,  
τῆς ἐλευθερίας αὐγὴ

**ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΠΡΟΣ  
ΤΟΝ Κ. ΖΑΠΠΑΝ.**

Ἡ μνήμη σου, ὦ Ζάππα, δεδοασμένη  
ἄς ἦναι, ἐνόσω ὁ ἥλιος ὁ λαμπρὸς  
θὰ χύνῃ φῶς στὰ πάτρια τεμένη,  
ἐνόσω δάφνης κλώνος θαλερὸς  
στὰ ἐδάφη τὰ ἱερά μας θὰ βλασταίνη.

Χαῖρε εὐεργέτα! Χαῖρε! κ' ἡ σοιά σου  
στὰ Ἥλυσια ἄς ἀγάλλεται, ἄς σκιρτᾷ.  
Πανηγυρίζει ἰδοὺ τὰ Ὀλύμπιά σου  
ὅλη ἡ Ἑλλάς, κ' ἐσένα χαιρετᾷ.  
Ζήτω ἡ Ἑλλάς καὶ δόξα σ' ὀνομά Σου.

## ΟΥΪΛΙΑΜ ΚΟΥΠΕΡ.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ ἓνα τῶν ἐξόχων ποιητῶν καὶ ἐπιστολογράφων τῆς Ἀγγλίας, καὶ ἓνα τῶν πρώτων ποιητῶν τῆς ἐποχῆς του, τὰ δὲ ἔργα του ἐπέζησαν καὶ θέλουσιν ἐπιζῆσαι θλῶν τῶν περιπετειῶν καὶ μεταβολῶν, αἵτινες ἐπισκιάζουσι συνήθως καὶ καθιστοῦν ἀπρηχαιωμένα τὰ πλεῖστα τῶν ἔργων τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας καὶ τέχνης.

Ὁ Κούπερ ἦτο γνήσιος ἐραστὴς τῆς φύσεως καὶ

καταρκτικὴν του ἐκπαίδευσιν ἐπέδωκε εἰς τὴν σπουδὴν τῶν νομικῶν, ἀλλὰ μετὰ πολλὰς ματαίας προσπάθειας πρὸς ἐπιτυχίαν ἐγκατέλειπε διὰ παντός τὴν νομικὴν ἐπιστήμην καὶ ἐπέδωκε εἰς ὅ,τι ἐκ φύσεως ἦτο προωρισμένος, — τὴν ποίησιν καὶ τὴν ἐλαφρὰν φιλολογοίαν.

Ὁ Κούπερ ἦτο ἀνθρώπος εὐσεβὴς ἢ δ' εὐσεβεία του καταφαίνεται εἰς τὰ πλεῖστα τῶν ἔργων του. Τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς του διήλθεν ἐν πτωχείᾳ, ἀλλὰ περὶ τὰ τέλη αὐτῆς ἔζησεν ἐν ἀνάσει διὰ τῆς γεναιοδωρίας τινῶν ἐκ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ. Ἀπέθανε τὸ 1800 Ἀπρ. 25.



ΟὐΪλλιαμ. Κούπερ.

διὰ τοῦτο αἱ σκηνογραφίαι του διατηροῦν πάντοτε τὸ πρόσφατον καὶ ζωηρὸν αὐτῶν. Αἱ εἰκόνες τῆς ἐξοχικῆς ζωῆς καὶ τῆς οικιακῆς εὐτυχίας, αἱ πατριωτικαὶ ἐκχύσεις τῆς καρδίας καὶ οἱ λαμπροὶ ἔπαινοι τῆς ἐλευθερίας — αἱ εὐγενεῖς σάτυρες, δι' ἧν ἐκαυτηρίαζε τὰς μωρίας καὶ κακίας τῶν ἡμερῶν του, καὶ ἡ ἀνδρική ὑποστήριξις, τὴν ὅποιαν παρέσχε εἰς πᾶσαν δημοσίαν καὶ ἰδιωτικὴν ἀρετὴν εἶναι ἠθικαὶ ἰδιότητες, ἐπισύρουσαι τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην τῶν ἀναγινωσκόντων τὰ ἔργα τοῦ Κούπερ.

Ὁ ΟὐΪλλιαμ Κούπερ ἐγεννήθη τὸν Νοέμβριον τοῦ 1731 ἐκ πατρὸς ἀνήκοντος εἰς μίαν τῶν ἀριστοκρατικῶν οἰκογενειῶν τῆς Ἀγγλίας. Μετὰ δὲ τὴν προ-

## ΙΑΠΩΝΙΑ.

## Θρησκεία.

Οἱ πρώτοι κάτοικοι τῆς Ἰαπωνίας φαίνεται ὅτι ἦσαν Ταταρικῆς ἢ Μογγολικῆς καταγωγῆς, μεταναστεύσαντες ἐκεῖ διὰ μονοζύλων εἰς πανάρχαιον τινὰ ἐποχὴν.

Κατὰ τὴν Ἰαπωνικὴν Μυθολογίαν ἡ Ἰαπωνία ἀποτελεῖ τὸ σύμπαν, ὅλαι δὲ αἱ θεότητες τῶν Ἰαπωνῶν, ἐξαιρουμένων ὀλίγων τινῶν, εἶναι ἱστορικὰ πρόσωπα, τὸ δὲ σύνολον τῆς κοσμογονίας

καὶ οὐρανόφωτος γενεολογίας εἶναι ὅτι ὁ Μικᾶδος (δηλ. ὁ αὐτοκράτωρ) εἶναι ὁ ἀπόγονος καὶ ἀντιπρόσωπος τῶν θεῶν, οἵτινες ἐδημιούργησαν τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, δηλ. τὴν Ἰαπωνίαν! "Ὅθεν ὅλοι ἔχουσιν ἀπόλυτον καθῆκον νὰ τὸν ὑπακούωσιν.

Αἱ θρησκευτικαὶ ἀρχαὶ αἰ ἐπικρατοῦσαι καθ' ὅλην τὴν Ἰαπωνίαν, συνοφίζονται εἰς τὰ ἑξῆς—

1) Θέλεις τιμᾶ τούς θεούς καὶ ἀγαπᾶ τὴν πατρίδα σου.

2) Θέλεις σαφῶς ἐννοεῖ τὰς ἀρχὰς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τὸ καθῆκον τοῦ ἀνθρώπου.

3) Θέλεις σέβασθαι τὸν Μικᾶδον, ὡς Κυρίαρχόν σου καὶ ὑπακούει εἰς τὸ θέλημα τῶν συμβούλων σου.

Τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τῆς Ἰαπωνικῆς θρησκείας εἶναι ἡ λατρεία τῶν προγόνων, ἡ ἀποθέωσις τῶν αὐτοκρατόρων, τῶν ἡρώων καὶ τῶν εὐπαιδευτῶν καὶ ὁ σεβασμὸς τῶν προσωπεποιημένων φυσικῶν δυνάμεων.

Ἡ Ἰαπωνικὴ θρησκεία οὔτε ἀγάλματα, οὔτε εἰκόνας μεταχειρίζεται εἰς τὴν λατρείαν της.— Τὰ σύμβολά της εἶναι καθρέπτης καὶ λωρίδες ψαλιδισμένου καὶ τὰ ἄκρα κατὰ χάρτου λευκοῦ ἐξηρητημένα ἐκ κλωστῆς μαλλίνης.

Δὲν διδάσκει τὸ δόγμα τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ τὸ δόγμα τοῦτο δύναται νὰ ἐξαχθῆ ἐκ τῆς πίστεως, τὴν ὅποιαν ἔχουσιν ἤδη ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, δηλ. οἱ Ἰαπωνοὶ κατὰγονται ἐκ τῶν ἀθανάτων θεῶν.

Τὸ πῦρ καὶ ὁ ἥλιος εἶναι ἀντικείμενα σεβασμοῦ παρὰ τοῖς Ἰαπωνοῖς.

Ἡ Ἰαπωνικὴ θρησκεία δὲν ἔχει κώδικα ἠθικόν, δηλ. ἀκριβὲς σύστημα ἠθικῆς ἢ πίστεως. Ἡ κυρία ἀρχὴ αὐτῆς εἶναι μίμησις τῶν ἐνδόξων πράξεων τῶν προγόνων, καὶ καθαρὰ ζωὴ εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἐξ αὐτῶν καταγωγῆς.

Ἡ γέννησις καὶ ὁ θάνατος θεωροῦνται ὡς μεταστροφικὰ.—"Ὅθεν καὶ ἡ λεχὼ καὶ ὁ νεκρὸς καὶ πάντες οἱ παρευρισκόμενοι εἰς τοκετὸν ἢ κηδείας θεωροῦνται ἀκάθαρτοι καὶ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς αὐτοὺς νὰ συναναστρέφονται μετ' ἄλλων ἕως ἂν κάμωσι τὰ νενομισμένα πρὸς καθαρισμόν. Οἱ ἱερεῖς πρέπει νὰ λούωνται καὶ νὰ φορῶσι καθαρὰ ἐνδύματα πρὶν ἀρχίσουν τὴν λειτουργίαν. Δένουσι δὲ καὶ τεμάχια χάρτου ἐπὶ τὸ στόμα των, μήπως ἡ ἀναπνοὴ μιάνῃ τὴν προσφορὰν!

Πολλαὶ εἰδικαὶ ἑορταὶ γίνονται χάριν καθαρισμοῦ, ὁ δὲ τόπος ὁ πρὸς τοῦτο ἐγκαινιζόμενος καθαρίζεται πρῶτον διὰ πιπιλίσματος ἀλατος.

Οἱ αὐτοκράτορες ἐν τῇ πρωτεύουσῃ καὶ οἱ ἑ-

ρεῖς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐξετέλουν, τὸ πάλαι τὸ ἔργον τοῦ καθαρισμοῦ.

Κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους τεμάχια χάρτου παριστῶντα τὸν λαὸν ἐρρίπτοντο εἰς τὸν ποταμόν, πρὸς καθαρισμόν τοῦ ἔθνους ἐκ τῶν ἀμαρτιῶν αὐτοῦ ἀπαξ εἰς ἕξ μῆνας.

Ἐσχάτως δὲ ὁ Μικᾶδος διώριζεν ἀντιπρόσωπόν του τὸν ὑπουργὸν τῶν ἐκκλησιαστικῶν διὰ νὰ κάμνῃ τὸ ἔργον τοῦτο ὑπὲρ ὅλου τοῦ ἔθνους.

Μετὰ θάνατον τὰ ἐπιζῶντα μέλη τῆς οἰκογενείας ἀπέχουν ἀπὸ πάσης ἀναστροφῆς τοῦ κόσμου, οὔτε συχνάζουν εἰς θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ ἐὰν ἦναι ὑπάλληλοι δὲν ἐργάζονται ἐπὶ ὠρισμένον ἀριθμὸν ἡμερῶν.

Εὐχαριστία, δέησις, μετάνοια καὶ δοξολογία ὅλα συμπεριλαμβάνονται εἰς τὰς πρὸς τοὺς θεοὺς προσευχὰς των, τὰς ὁποίας κάμνουν ἄνδρες καὶ γυναῖκες.

Ὁ αὐτοκράτωρ καὶ οἱ εὐγενεῖς συχνὰ συναντῶνται εἰς τὸν ναὸν καὶ εἰς τοὺς δημοσίους κήπους, ἵνα συνθέσουν ὕμνους ἢ ἱερά ποιήματα εἰς τοὺς θεοὺς.

Κατὰ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς αἱ χεῖρες συνδέονται δίς, ἡ δὲ κεφαλὴ καὶ τὰ γόνατα εἶναι κεκλιμμένα, καὶ ἡ δέησις γίνεται σιωπηλῶς.

Οἱ προσκυνηταὶ δὲν εἰσέρχονται εἰς τὸν ναόν, ἀλλὰ ἵστανται ἔμπροσθεν αὐτοῦ καὶ πρὶν ἀρχίσουν τὴν λατρείαν των σύρουν σχοινίον προσδεδεδεμένον εἰς σφύραν, ἣτις πίπτει εἰς κώδιωνα, ὁ ἦχος τοῦ ὁποίου χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ διεγείρῃ τὴν προσοχὴν τῶν θεῶν εἰς τὰς δεήσεις τοῦ λάτρου.

Οἱ θεοὶ πιστεύεται ὅτι ἀκούουν τὴν προσευχὴν ἐνῶ εἶναι εἰσῆτι ἐν τῷ νῶ, πρὶν ἐξέλθῃ τῶν χειλέων. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶναι δι' ἀνθρώπινα ὦτα, ἡ εὐγλωττία εἶναι περιττή.

Ὁ αὐτοκράτωρ καθ' ἑκάστην δέεται ὑπὲρ ὅλου τοῦ λαοῦ του, αἱ δὲ προσευχαὶ του εἰσάκουονται περισσότερον τῶν προσευχῶν τῶν ὑπηκόων του.

Ἀποῦ πλῦνῃ τὰς χεῖρας καὶ τὸ στόμα ὁ προσευχόμενος ἐπαναλαμβάνει ὠρισμένας τινὰς προσευχὰς ὡς παράδειγμα τῶν ὁποίων εἶναι ἡ ἑξῆς:—  
ὦ θεέ, ὁ κατοικῶν εἰς τὰ δώματα τοῦ Οὐρανοῦ, ὅστις εἶσαι θεὸς κατὰ τε τὴν ὑπόστασιν καὶ τὸν νοῦν, καὶ ἱκανὸς νὰ προφυλάττῃς ἀπὸ τὴν ἐνοχὴν καὶ τὰς ποινὰς αὐτῆς, νὰ ἐκδιώξῃς τὴν ἀκαθαρσίαν καὶ νὰ με καθαρίσῃς ἀπ' αὐτήν, δὲς ἀκρόασιν καὶ εἰσάκουσον τῆς δεήσεώς μου ταύτης. Εὐλόγησόν με, διορθῶσας τὰ σφάλματά, τὰ ὁποία εἶδες καὶ ἤκουσας ὅτι ἐπράχθησαν ὑπ' ἐμοῦ:—

Ἀπομάκρυνον τὰ κακὰ, τὰ ὁποία κακοὶ θεοὶ δύνανται, νὰ ἐπιφέρουν κατ' ἐμοῦ.—Χάρισόν με

ζώνη μακράν, ὡς τὴν τοῦ σκληροῦ καὶ ἀναλοιώτου βράχου, καὶ ἐπανάλαθε διὰ τῆς πνοῆς σου, εἰς τοὺς οὐρανίους καὶ ἐπιγίους θεοὺς τὰς δεήσεις, τὰς ὁποίας ἀναπέμπω πᾶσαν ἡμέραν, διὰ νὰ ἀκουσθῶσι παρ' αὐτῶν.

Αἱ προσφοραὶ, αἱ τιθέμεναι ὑπὸ τῶν ἱερέων ἐνδεδωμένων λευκὰ ἱμάτια ἐνώπιον τῶν θεῶν, σύγκεινται εἰς καρπούς, λαχανικά τῆς ἐποχῆς, ἰχθύας καὶ κυνήγιον. Τὴν νύκτα δὲ μετανοοῦσι καὶ ἰδιοκτῆται γίνονται τῶν ἱερέων.

Κυνήγιον καὶ πουλαμικὰ προσφερόμενα ζῶντα θεωροῦνται ὡς πρᾶξις λατρείας. Ἀφοῦ δὲ κρεμασθῶσι ἀπὸ τῶν ποδῶν ἐμπροσθεν τοῦ ναοῦ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ἀπολύονται, καὶ ἔκτοτε θεωροῦνται ἱερά τῶν θεῶν, καὶ εἰς οὐδένᾳ ἐπιτρέπεται νὰ βλαψῇ αὐτὰ εἰς τὸ μέλλον.

Ὅριζιον, μέταξα καὶ βάμβαξ προσέτι προσφέρονται εἰς τοὺς θεοὺς.

#### ΣΥΝΤΑΓΑΙ ΚΟΜΩΣΕΩΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ ΑἰΓΥΠΤΙΟΙΣ.

Περίεργοι συνταγαὶ ἀφορώσαι τὴν κόμην εὑρέθησαν εἰς τινὰς παπύρους, τινὲς δὲ τούτων τῶν συνταγῶν εἶναι πολὺ γελοῖαι. Οὕτω λ. χ. μία περιέχει ὀδύγγιας πῦς νὰ μὴ ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά.—Κατὰ τὴν συνταγὴν ταύτην πρέπει νὰ κατασκευασθῇ ἀλοιφή ἐξ αἵματος μαύρης δοξαλίως βραζομένου εἰς ἔλαιον! Κατ' ἄλλους ὁμοῦ τὸ αἷμα πρέπει νὰ ληφθῇ ἀπὸ μαῦρον ταῦρον!

Ἄλλη συνταγὴ συνιστᾷ τὴν βύθισιν ὀδόντος πιθήκου εἰς μέλι πρὸς ἐνδυνάμωσιν τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς! Τὰ συστατικὰ προσέτι ἀλοιφῆς, ἧτις ἔχει τὴν δύναμιν νὰ βλάπτῃ τὴν κόμην ἀντιπάλου τινὸς ἐνταυτῷ δὲ δίδεται καὶ τὸ ἀντιφάρμακον πρὸς παρεμποδισμόν τῆς καταστρεπτικῆς ἐνεργείας τῆς ἐν λόγῳ ἀλοιφῆς ἐπὶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς.

Πῆτται ἰδιαιτέρας κατασκευῆς, ἱκαναὶ νὰ ἀπορροφήσωσιν ἔλαιον ἐτίθεντο ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν προσεκλημένων εἰς συμπόσιον, ἐξ αὐτῶν δὲ τὸ ἔλαιον ἔρρει διὰ τῶν τριχῶν!

Ἐχρωμάτιζον ποικιλοτρόπως τὴν κόμην των, ἰδίως αἱ γυναῖκες διὰ νὰ φαίνωνται ὠραιότεραι. Οὕτω λ. χ. ἔκαμνον πρασίνην γραμμὴν κάτωθεν τῶν ὀφθαλμῶν. Αἱ βλεφαρίδες καὶ αἱ ὄφρες ἐβάφοντο μαῦραι, οἱ ὄνυχες ἐρυθροί.

Ὅσῳ πολὺπλοκος καὶ κοπιώδης ἦτο ἡ κόμη τῶν Αἰγυπτίων γυναικῶν, τόσον ἀπλῆ ἦτο ἡ ἐνδυμασία των καὶ κατάλληλος εἰς τὸ κλίμα τῆς χώρας καὶ τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας.

Ἐκτὸς τῆς περούκας, ἡ κεφαλὴ ἐφυλάττετο κακεπή: Κοινῶς δ' αἱ γυναῖκες περιεφέροντο ἀνυ-

πόδητος—ἐφόρου ὁμοῦ καὶ σανδάλια, ὅταν ἦσαν ἐν στολῇ. Τὰ σανδάλια ταῦτα ἦσαν κατεσκευασμένα ἐκ παπύρου, ἢ ἐξ ἰνῶν φοίνικος, ἢ καὶ ἐκ δέρματος, ἐδέοντο δὲ διὰ λωρίδων, δὲν εἶχον ὁμοῦ πτέρνας ἢ πλάγια, ἀλλ' ἐσκόπων νὰ προφυλάξουν μόνον τὸ πέλμα τοῦ ποδός.

#### ΔΙΑ ΝΑ ΗΝΕ ΚΑΝΕΙΣ ΕΥΔΑΙΜΩΝ.

Ἴδοὺ ποῖα εἶναι ἡ ἐπὶ τούτου γνώμη τοῦ ἐπιφανοῦς Γάλλου ποιητοῦ Πακάρδ:

Γιὰ νὰ ἦνέ τις εὐδαίμων πρέπει πάντοτε νὰ ἔχῃ:  
Ἀρετὴν περισσοτέραν παρὰ γνώσεις καὶ παιδείαν,  
Παρὰ ψευδοσπιδείξεις νύχῃ πλείονα φίλαν,  
Χρηστοθήθειαν δὲ μᾶλλον, παρὰ πνεῦμα κ' εὐφύιαν  
Παρὰ πλοῦτον δ' ἀνωτέραν νύχῃ πάντοτε ὕγιαν,  
Κι' ἀπὸ κέρδη κ' ὠφελείας πλείοτέραν ἡσυχίαν.

#### ΤΗΣ ΑΥΣΤΥΧΙΑΣ ΤΟ ΣΤΗΡΙΓΜΑ.

Ἀπὸ θλίψεις κυρτωμένος καὶ ἔνδακρυ τὸ ὄμμα  
Μόνος γέρον τις βαδίζει, καὶ μ' ἀπηυθετημένον στόμα  
Πόνου φράσεις ἐκφωνεῖ:

«Διατί, ἀφ' οὗ τριγύρω ὡςί τῶσαι εὐτυχεῖς;  
» ἡ ἰδική μου ἡ καρδία νάναί μόνη δυστυχῆς;  
καυτὴ μόνη νὰ πονῇ;

«Διατί ὁ ἡλιός μας, ποῦ τοὺς πάντας καθιδύνει,  
» Ἐμὲ μόνον δὲν εὐφραίνει, ἐμὲ μόνον δὲν φαιδρύνει  
» ἀλλά, μᾶλλον μὲ λυπεῖ;

Διατί ἡ κοῦφος αὔρα, ποῦ δροσίζει τὰς καρδίας,  
» Εἰς ἐμὲ νὰ ἐπαυξάνῃ τοὺς παλμούς καὶ τὰς πεικρίας,  
» καὶ νὰ μὲ καταλυπῇ;

«Διατί ἡ φύσις πᾶσα κ' ἡ φαειρὰ τῆς μουσικῆς,  
» Εἰς ἐμὲ σινδῶν νὰ ἦναι κί' ἐπιπόδια νεκρικῆς;.....»  
Παῦσον, σίγα!... Ὁ μωρὸς

Ταῦτα λέγει, καὶ τὸ φαῦλον, τὸ ἀδόλοχον τὸ στόμα!...  
Να ἰ..... ὑπάρχει κ' εἰς τὸν κόσμον καὶ εἰς τ' οὐρανοῦ τὸ  
[δῶμα  
εἰς προστάτης, ὁ Θεός!..

(Ἐν Ἀθήναις 98βριος 1888)

Ἐποψ.

— Εἰς τὸν κατάλογον τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου, τῶν βιβλίων καὶ πραγματειῶν σημειοῦνται 395 τοιαῦτα ὑπὸ τοῦ Γλαδστωνος.

Τούτων ὀκτὼ εἶναι γεγραμμένα εἰς τὴν Ἰταλικὴν, ἑπτὰ εἰς τὴν Γαλλικὴν, πέντε εἰς τὴν Γερμανικὴν, δύο εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, δύο εἰς τὴν Ῥωσικὴν, δύο εἰς τὴν Ὀλλανδικὴν, δύο εἰς τὴν Οὐέλαικὴν, ἓν εἰς τὴν Δανικὴν, καὶ ἓν εἰς τὴν Ἰσπανικὴν, τὰ λοιπὰ εἰς τὴν Ἀγγλικὴν. Τὸ περίεργον δὲ εἶναι ὅτι τὸ ἡμισυ ὅλων τούτων εἶναι πραγματεῖαι περὶ θεολογικῶν ζητημάτων!

— Ἡ Πριγκίπισσα Μῦδ τῆς Οὐαλλας ἦτις ἐξοδεύει ὀλοκλήρα σχεδὸν τὰ εἰσοδήματά της εἰς ἐλεημοσύνας, μὴ δυναμένη ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς πολλὰς ἀπαιτήσεις τὰς γινομένας κατ' ἐκάστην εἰς αὐτὴν, κατέφυγεν εἰς τὸ ἔξῃς μέσον: Εἰς ἓν ἐκ τῶν ὑποστατικῶν της τρέφει πολλοὺς Γαούς, τὰ ὠραία πτερὰ τούτων, ὡς γνωστὸν ἀλλάσσουν κατ' ἔτος. Ἡ φιλόγυθρος πριγκίπισσα συνάζει αὐτὰ καὶ κατασκευάζει δι' αὐτῶν ῥιπίδια καὶ καλύμματα ἐστιῶν (φοτογωνιῶν), τὰ ὁποῖα πωλεῖ πρὸς ὄφελος τῶν πτωχῶν. Ὑπολογίζεται δὲ ὅτι διὰ τοῦ μέσου τούτου ἀπολαμβάνει μέγα ποσὸν χρημάτων! Τὸ εὐσεβὲς τοῦτο παράδειγμα δύναται νὰ μιμηθῶσιν ὅλαι αἱ ἀρχόντισσαι.



ΠΙΟΚΕΙΜΕΝΑ

Ο βαβρακός και ο Δούβ. Ο Δούβ Ουέλλιγκτον έκαμνε μίαν πρωίαν τών συνήθη περιπατών του εις την έξοχην, όταν ήκουσε κραυγήν παιδιού κλαίοντος. Έβλῆθον εις τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ήρχετο ἡ φωνή, εὔρεν εὔτραφές παιδίον ταῖζον ἐπὶ τῆς χειρὸς του βαβρακόν, ὅστις ἐφαίνετο εὐχαριστημένος ἀπὸ τὰς περιποιήσεις τοῦ παιδιοῦ.

— Καὶ διατί κλαίεις, τέκνον μου; ἠρώτησεν ὁ στρατάρχη.

— Κλαίω, — ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, διότι ὁ βαβρακός μου δὲν θὰ ἔχη κανένα νὰ τὸν τρέφῃ.

— Διατί; ἠρώτησε πάλιν ὁ Δούβ.

— Δίδει ἐμὲ, ὅστις τὸν τρέφω καθ' ἡμέραν, δὲ στείλουν εις μακρινὸν μέρος, ὅπου εἶναι τὸ σχολεῖον.

— Μὴ κλαίης — ἐγὼ θὰ φροντίσω νὰ τρέφεται ὁ βαβρακός σου πᾶσαν ἡμέραν, καὶ θὰ μανθάνῃς περὶ αὐτοῦ ὅταν ἦσαι εἰς τὸ σχολεῖον, εἶπεν ὁ Δούβ.

— Εὐχαριστῶ κύριε, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον καὶ ἀνεχώρησε σπογγίσαν τὰ δάκρυά του. Καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τοῦ χρόνου, κατὰ τὸ ὁποῖον ἦτο εἰς τὸ σχολεῖον ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Δούκα πέντε ἐπιστολάς, ὡς τὴν ἑξῆς:—

Ἐν Στραδφίλσαυ . . . 1837

«Ὁ στρατάρχης Ουέλλιγκτον θεωρεῖ αὐτὸν εὐτυχὴ πληροφορῶν τὸν Ουίλλιεμον Χάρισον, ὅτι ὁ βαβρακός του υἱαίνει!»

— Ἀξιοπεριεργὰ πράγματα ἴσχυται ἔντομον, τὸ ὁποῖον διακρίνεται μόνον διὰ τοῦ μικροσκοπίου, 20 ἑκατομμύρια τούτου δὲν ἀποτελοῦσιν ὄγκον ἴσον μὲ ἓνα κόκκιν!

— Ἐντομα διαφόρων εἰδῶν ἀπαντῶνται συχνάκις εἰς τὰ καλλώματα ἑνὸς κόκκου ἄμμου.

— Ἡ ἑπιφάνεια τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καλύπτεται ὑπὸ λεπτῶν ἐπιδερμίδος τῶσον μικρῶν, ὥστε εἰς καὶ μόνος κόκκος ἄμμου δύναται νὰ καλύψῃ 150 ἀτ' αὐτῶν. Καὶ ὅμως ἕκαστον λέπτον καλύπτει 500 πόρους τοῦ σώματος ἡμῶν!

— Πλακοκόνδυλα, πῶς κατασκευάζονται. Πολλοὶ νομίζουσι ὅτι τὰ πλακοκόνδυλα εἶναι τεμάχια ἐκ τῆς αὐτῆς πλακῆς, ἐκ τῆς ὁποίας κατασκευάζονται καὶ αἱ πλάκες τῶν παιδίων, δὲν ἔχει ὅμως οὕτω τὸ πρᾶγμα. Τὰ πλακοκόνδυλα κατασκευάζονται ὡς ἑξῆς:—

Πολλὰ κομμάτια πλακῶν λειοτριβήσονται εἰς κόβιν, ἔπειτα ἡ κόβιν ἀπεριβάται ἀπὸ λεπτάτην κρισάραν, καὶ μιγνύεται μὲ κοπανισμένον <...>, τὸ μίγμα βρέχεται καὶ ζυμώνεται. Τὸ ζυμᾶρι τοῦτο βάλεται ἐντὸς κυλίνδρου, εἰς τὸ ἄλλο στόμιον τοῦ ὁποίου ἐφαρμύσσεται καλῶς πλάξ ἔχουσα τρύπας διαφύρων μεγεθῶν, διὰ τῶν τρυπῶν δὲ τούτων ἀναγκάζεται διὰ πίεσεως ἐκ τῶν ὀπισθεν νὰ ἐβληθ τὸ ζυμᾶρι, ἐν εἰδει μακαρονίων ἢ μερμιζέλιων, τὰ ὁποία κόπτονται εἰς διάφορα μεγέθη καὶ θέτονται ἐπὶ τραπέζων διὰ νὰ στεγνώσουν καὶ σκληρυνθοῦν.

Ἄφου καλῶς ἀποξηρανθοῦν βάλονται ἐπὶ πλακῶν χαλκίνων καὶ φέρονται εἰς κλιθῶνους θερμαινομένους δι' ἀτμοῦ. Ἀπὸ τοὺς κλιθῶνους στέλλονται εἰς τὸ δωματίον τῆς λεπτύνσεως κατὰ τὸ ἐν ἄκρον. Τούτου θὲ γενομένου, στεβάζονται εἰς δέματα καὶ στέλλονται εἰς τὸ ἐμπόριον διὰ νὰ χρησιμοποιηθοῦν διὰ τὰ παιδία τῶν σχολείων.

— Ὁ Ἰωνᾶς καὶ ὁ Χριστὸς. Ὁ Ἰωνᾶς ᾤδηγησε τοὺς ναύτας τοῦ ταλανικόμενου πλοίου καὶ τὸ βίβουν εἰς τὴν θάλασσαν, διὰ νὰ καθουχάσῃ ἡ θάλασσα, τὴν ὁποίαν αὐτὸς εἶχεν ἐξαγριώσει. Ἦτο ἔτοιμος νὰ καθῆ διὰ νὰ σώσῃ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔνεκα τῆς ἁμαρτίας των ἐκινδύνευον νὰ χαθοῦν. Ὁ ἔνοχος ἀπέβησθε διὰ τοὺς ἀθώους. — Ἄλλ' ὁ Χριστὸς — ὁ ἀθῶος, ἀπέθανε διὰ τοὺς ἐνόχους! Ὅποια διαφορά μετὰ τῶν δύο τούτων καὶ τῆς ἀγάπης των!

— Ἡ μᾶλλον ὀμιλουμένη γλῶσσα ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι ἡ Κινεζικὴ. Ταύτην ὀμιλοῦσι περὶ τὰ 400,000,000 ἀνθρώπων. Μετ' αὐτὴν ἔρχεται ἡ Ἰνδοστανικὴ, ὀμιλουμένη ὑπὸ 120 ἑκατομ. ἀνθρώπων. — Τρίτη ἔρχεται ἡ Ἀγγλικὴ ὀμιλουμένη ὑπὸ 100,000,000 ἀνθρώπων. — Τετάρτη εἶναι ἡ Ρωσικὴ ὀμιλουμένη ὑπὸ 80,000,000 ἀνθρώπων. — Πέμπτη ἡ Γερμανικὴ ὀμιλουμένη ὑπὸ 57,000,000 ἀνθρώπων. — Τελευταίον ἔρχεται ἡ Ἰσπανικὴ ὀμιλουμένη ὑπὸ 47,000,000 ἀνθρώπων.

— Ὁ κριμαϊκὸς πόλεμος ἐστίχισε τῆς Ἀγγλίας 80 ἑκατομ. λίρας καὶ 400,000 ψυχῶν! Οἱ Γάλλοι ἀπώλεσαν περισσότερούς, καὶ ἡ Σαρδηνία ὀλιγωτέρους.

— Ἡ ταχύτης τῆς κινήσεως τῆς γῆς περὶ τὸν Ἥλιον δύνανται νὰ ὑπολογισθῇ ὡς ἀκολούθως. — Ἡ ἀπόστασις τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ Ἥλιου εἶναι περὶ τὰ 90,000,000 μίλια. — Διὰ τὴν ἀπόστασιν αὕτη δηλ. 184,000,000 εἶναι τὸ μήκος τῆς διαμέτρου τῆς τροχιάς τῆς Γῆς. Τρεῖς φορές δὲ ἡ ἀπόστασις αὕτη ἦτοι 520,000,000 εἶναι ἴση μὲ τὴν ὅλην τροχίαν τῆς γῆς, τούτο δὲ διαιροῦμενον διὰ 365 δίδει τὴν ἀπόστασιν, τὴν ὅποian διανύει καθ' ἡμέραν ἡ γῆ πλέον τῶν 1,500,000 μιλίων τὸ ἡμερονύκτιον ἦτοι 62,000 μίλια τὴν ὥραν ἢ 1033 μίλια κατὰ πῖν λεπτόν τῆς ὥρας.

— Πέντε κολοσιαῖα ἀγάλματα ἀνεκαλύφθησαν ἐσχάτως ἐν Ἀφγανιστῶν. Εἶναι κομμένα ἀπὸ βράχον τινὰ καὶ τὸ μέγεθον αὐτῶν εἶναι 173 ποδὶ ὕψος, ἦτοι 36 πόδες ὑψηλότερον τοῦ ἀγάλματος τῆς ἐλευθερίας ἐν τῷ Λιμένι τῆς Νῆ Ἰέρικ. Ὑποτίθεται ὅτι εἶναι ἀγάλματα τοῦ Βούδα καὶ ὑπολογίζονται 1900 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν.

— Καταστροφὰ ὑπὸ τῶν ἐντόμων ἐν Ἀμερικῇ. Ἡ κατ' ἔτος ἀπώλεια τῶν προϊόντων ὑπὸ τῶν ἐντόμων ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς ὑπολογίζεται εἰς 150 ἑκατομ. ταλλήρων, ἦτοι 750,000,000 φράγκων! οὕτω λὶ χ. ἡ ἀπώλεια τοῦ βράμβιακος ἀναβαίνει κατ' ἔτος εἰς 75,000,000 φρι τῶν μῆλων ἢ αὕτη μὲ τὴν τοῦ βράμβιακος — τῶν πατατῶν εἰς τὰ ἡμίση τούτου καὶ οὕτω καθέτης. Τὸ περιεργον δὲ εἶναι ὅτι καθ' ἕσον ἀεζάνει ὁ πολιτισμός, κατὰ τοσοῦτον αὐζάνει καὶ ὁ ἀριθμὸς νέων ἐντόμων!

— Οἱ ἀπᾶσαι ἐν Ρωμῇ ὑπολογίζονται ὅτι λαμβάνουν ὡς βοθητήματα 10,000,000 φράγκα, λέγεται δὲ ὅτι 500 ἄτομα μετὰ τῶν τούτων ἔχουν περιουσίαν 75 — 125,000 φράγ. ἕκαστος!

— Τὸ 1786 δὲν ὑπῆρχεν οὐδὲ εἰς Ἰεραπόστολος ἐκ τῆς Μεγάλης Βρετανίας ἐργαζόμενος εἰς οἰκονόμητος μέρος τῶν Εἰδωλοατρικῶν χωρῶν. Ἦδη εἶναι ἐν ἐνεργείᾳ 59 ἑταιρίαι ἀποκλειστικῶς ἐργαζόμεναι διὰ τῶν ὑπαλλήλων αὐτῶν μετὰ τῶν Εἰδωλοατριῶν, δαπανῶσι δὲ αἱ ἑταιρίαι αὐταὶ κατ' ἔτος κατὰ μέσον δρον 32,919,350.

— Πρὸ ἐξοῦσι καὶ πέντε ἐτῶν δὲν ὑπῆρχεν οὐδὲ εἰς ἐντόπιος χριστιανὸς ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ Σάντ — τούνη. Ἦδη ὑπάρχουν 300 σταθμοί, ὅπου χριστιανοὶ ἐντόπιοι συνέρχονται πρὸς χριστιανικὴν λατρείαν.

— Καθολικὴ τις ἐφημερίς δίδει τὸν ἀκόλουθον κατάλογον τῶν Μοναρχῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπισκέψθησαν κατὰ καιροὺς τοὺς Πάπας τῆς Ρώμης ἀπὸ τοῦ 800 — 1845 μ. Χ.

1.	Κάρολος ὁ Μέγας	880
2.	*Ὄθων 1ος	962
3.	*Ὄθων 2ος	983
4.	*Ὄθων 4ος	988
5.	*Ἑρρίκος 2ος	1014
6.	*Ἑρρίκος 3ος	1051
7.	*Ἑρρίκος 5ος	1112
8.	Λοθαίρος 2ος	1185
9.	Φρειδερίκος 2ος	1225, 1226, 1228
10.	*Ροδόλφος 1ος τῆς Χαποθούργης	1272
11.	*Ἑρρίκος 7ος	1312
12.	Λουὲς 5ος	1328
13.	Κάρολος 5ος	1355
14.	Σιγισμούνδος	1433
15.	Φρειδερίκος 3ος	1452
16.	Κάρολος 8ος τῆς Γαλλίας	1494
17.	Κάρολος 5ος	1555
18.	*Ἰωσήφ 2ος καὶ Φραγκίσκος	1769
19.	*Ὁ Τσάρος Νικόλαος	1845

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Μὲ ποῖα ἐκ τῶν κοινῶν καὶ φυσικῶν πραγμάτων παρομοιάζει ἐαυτὸν ὁ Χριστὸς;
2. Μὲ ποῖον ἀπὸ τοὺς ἁγίους τῆς Παλαιᾶς διαθήκης ὁμοιάζει περισσότερον ὁ Χριστὸς κατὰ τὸν χαρακτήρα;
3. Ὑπὲρ τίνων προσηυχθῆν ὁ Χριστὸς πρὶν ἐκπευθεῖν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ;